

-----Kapitel 1-----
HÅLL OM MIG HÅRT. NATTEN ÄR ÄNNU UNG

En grupp handelsresande lingvister, specialiserade på näsborrar, fick stämningen att dö ut fullständigt.

- "Icke önskvärda", fnös Beethoven, och François samt hela dennes ekipage höll med.
- "Allgemeineschaft", fyllde Dieter i och Konken svarade på samma manér:
- "Ordagrant. På läppen, käre vän."

Mottagandet blev inte alls som väntat för de fem lingvisterna så de kände att de behövde bejubla sig själva. Och i därefter följande 30 sekunder fick de salen att nå en lätt magentanyanserad kolorit, utan att för dens skull njuta av det.

Ingen i församlingen förstod hur fem lingvister någonsin hade kunnat få komma in i deras exklusiva klubblokal. Ej heller varför dessa hade Lenny Vonemarks Orkester som husband. En del kände att nog kunde det vara så att det var överstehönset Eguado som faktiskt låg bakom det hela. Den tanken övergav dock alla hastigt när densamme ragglade in, full som en kanot, och med egna labbar – vilket senare skulle visa sig vara planerat – massakrera nämnda grupp. Dock lämnade han lingvisterna vid liv för att de skulle kunna föra berättelsen vidare, då det deras kunskaper passade.

Eguado gav signal och festen fortsatte genom att alla smekte sina innanlår och sin nästas grodlår.

Några timmar senare var det dags att runda av tillställningen och till detta använde man fil. Till dagens murbräcka utsåg man Dieter då han på ett finurligt sätt kunde vända samtidigt som han inte stod kvar och därför sällan visste.

Den exklusiva noblessen skingrades som en vild kastanj men kvar dröjde en gemensam tanke: *Vad fan åt jag till middag igår?*

Desto mer självsäker var pralinbagaren på Kreston Lane som just denna natt vaknat av ett annorlunda och smått mefistofeliskt ljud från gravkällaren. Han hade aldrig hört talas om klubb FIBB och inte heller denna natt skulle han hitta någon treklöver. Dessvärre bodde det ett riktigt monster på undervåningen. Det lovade dock Arild nåd om denne hjälpte honom utföra diverse massakreringar av demonisk bestialitet. Inget svårt val för en man med sidenkalsonger.

Arild fick då tre kort, lite större än en vanlig kortleks dito. Det ena var rött, det andra grönt och det första blått.

- "Vad skall jag göra med dessa?" undrade pralinisten.
- "I sinom tid... Världen skola genomgå avgörande förvandling. Det som förr saknades, skall senare inte finnas alls. Den som ont begått, skall med smutsig trasa torkas. I sinom tid..."

Vålnaden, som nu fått en lite mer demonisk framtoning, gingo sedan baks till skuggan och försvann däri.

- "I sinom tid (...) alltså", sade Arild för sig själv där han på tå stod för att kunna nå upp till sin panna. "I sinom tid (...)", sade han igen och andades lite mer än vanligt. Han upprepade denna procedur åtskilliga gånger tills han, utan vittnande morot, glömde av det och fick då ett mindre vetenskapligt genombrott på sina ögonfransar.

-----Kapitel 2-----
MÖT GODHET MED TROHET. FÖRGÄT MIG EJ

Dieter kände sig mäktigt stolt när han vandrade hemåt med pokalen i famn. Den skulle dock snart i marken tappas då han rundade gatans kant. Framför honom stodo däro en vedervärdig gast, som hämtad från hans hemskaste drömmar om tant Birgittas kaffesnöre.

Skuggvarelsen överräckte till Dieter ett kort. Ett blått kort. Ett indigofärgat kort. Och sedan försvann densamme.

- "Dieses Mädchen auf Grünland gewesen oder Schlagsahne mit Rock ohne Fahrrad wüsste ich am Donnerstag geworden", tänkte Dieter.

En måne av sällan skådat slag syntes inatt inte alls. Därför, men inte varför, hade skräckbringaren denna natt helt utan eftertanke sin läroboks viktigaste beståndsdelar spritt till vanliga DNA-bestyckade varelser. Han själv, om den nu hade något kön, visste varken till eller från tills hon kom ihåg det. Men inte, och ej heller ovanför markytan, fanns det hopp om ett misslyckande angående det slumpartade sammanförandet av dessa dödens talismaner.

En gravt meriterad påfågelskådare hade inga problem alls att sova denna natt. Följande morgon dock märkte han att han inte var ensam. Under kudden hittade han, som från en vind, två lappar, en tom grön och en vit med text på. Han började läsa på lappen:

**You will see your punishment. You will know your fear.
When the time is right, nothing will be left. For coincidences.
The three Guardians and the Master of Shroud will come together
and the ancient prophecy will be fulfilled.
You have been appointed for one of these important tasks.
You are the keeper of The Green Amber, known as Telingua.
In time you will know what to do.**

Yours truly, Demon Dim

Det blev ingen vanlig dag på jobbet för "Stem".

Han gingo grubblande omkring, undrande vadan egentligen menades, och vorom han utvald blifvit. Han försökte se obehindrad ut, men kaffeautomaten var verkligen ivägen. Kontorets vackra flicka hade uppmärksammat Stems uppförande och känt igen sig. Även hon grubblade. Hon försökte komma på vad Maresh betydde och varför det låg ett rött kort i brevlådan. Som inte gick att slänga! Hon hade försökt kasta det men på något vis kom det tillbaka.

Den vackra flickan tog kontakt med Stem och de delade sina hemligheter och kom på att vad det hela än handlade om så var det banne mig värt löneförhöjning.

Vackra flickan andades som med lungor och visste varken ut eller in i en tvådimensionell paradox. Som hämtad... Nej, inte denna gång.

- "I sinom tid", sade Stem och drömde sig bort. Tre par skor han ägde och vackra flickan såg på, tår. De tog varsin kopp till.

-----Kapitel 3-----
UTBRISTANDE PRAKT. HÖSTENS OMHULDANDE

En visa så vacker på banken
Ändarna på tvisten log
En gåta som springer på flanken
Han smeker sin mjälte
En bubbla av siden, likt flätad
Ändarna på tvisten log
Mådde illa, behövde bli nätd
Han smeker sin mjälte
Den gamle araben han dansar
Ändarna på tvisten log
Utan vare sig själ eller svansar
Han smeker sin mjälte
Mysigt sitter i taket
Ändarna på tvisten log
Nyrakat badande naket
Han smeker sin mjälte

Viskar en fisk uti blocket
Ändarna på tvisten log
Inspekterar det nykläckta plocket
Han smeker sin mjälte
En lampa som viker mot freden
Ändarna på tvisten log
Såsen som prasslar i skeden
Han smeker sin mjälte
En låda med handskar som blinkar
Ändarna på tvisten log
Tror fasan att julafton sinkar
Han smeker sin mjälte
Lyftet som skevar av frihet
Ändarna på tvisten log
Att stolpen den böjer likt kokhet
Han smeker sin mjälte

Lingvisterna besatt oanade talanger och öppnade dörrar lite här och var. Sällsamt värre och halvt däri fann man ingen ro och lite lycka. Vika papper klarar väl vem som helst, helt utan pennvässare. Således låste de upp sömmerskornas kataklysmiska draperier. Solen som sken in var precis samma som häromdagen, men utan den bittra eftersmaken av läder. Tyvärr kunde man inte heller idag se nämnda sol p.g.a. ombyggnadsrea. Försiktigt vände sig alla fem lingvisterna österut i hopp om ödla och resecheckar. I mån av tid viskade de också en grammatiskt korrekt ramsa utan ord. Likt en sekt travade de framöver. Faktum kvarstod att de fått profeterat för sig om någon slags trevlig domedag grundad av likaledes illamående demoniska inslag samt lämnade, rämmande, utopiska kort. Men små var de inte. Inte heller var de mer än tvåbenta.

EN DIFFUST DUNKEL DOCK LÄTTSAM PLATS MED ENORM KRAFT FANNS.
INGEN DÄR VARIT HAR. BYGGD AV SMÄRTA DEN ÄRO.
EN LIKA ONDSKEFULL OMGIVNING HAR EJ UPPBÅDATS NÅGON ANNANSTANS.
INGEN DÄR VARIT HAR. BYGGD AV SMÄRTA DEN ÄRO.
EN PLATS FÖR OCKULT TILLBEDJAN, MEN EJ FÖR VAR MAN.
INGEN DÄR VARIT HAR. BYGGD AV SMÄRTA DEN ÄRO.
DE SOM HAR FÅTT KORTEN, DET ÄR ENDAST DE SOM KAN.
INGEN DÄR VARIT HAR. BYGGD AV SMÄRTA DEN ÄRO.
INGEN DÄR VARIT HAR. BYGGD AV SMÄRTA DEN ÄRO.
DENNA PLATS FÖR DEN FÖRFLYTANDE SVEPNINGEN.

Jag vet ej vem som fann, frågade man sig. Men jag vet en som kan.
En saga ej all, om en hjälte på fall, inte reser sig och klarar av kakan.

Många dagar passerade förbi likt lingon. Utan att sinsemellan veta började kraften i Kamnaih, Telingua och Maresh byggas upp och Svepningsmästaren kände sig allt mer besatt och besutten.

-----Kapitel 4-----
MED LIVET SOM INSATS. EN GNUTTA SORG

No rest for the wicked. No rest for the sane. Object on your oppressor, do not join their game.

Tidningarna hade bestämt sig för att fortsätta använda papper. Varpå folk fortsatte läsa. Detta gladdes även adeln åt då de sällan ville gråta.

I tidningen fann man:

- En framsida med korta utdrag ur huvudnyheterna
- En ledare
- Inrikesnyheter
- Utrikesnyheter
- Specialer
  - Måndagar: Bostad
  - Tisdagar: Motor
  - Onsdagar: Mode
  - Torsdagar: Veckans TV
  - Fredagar: Helg
- Sportnyheter
- Kultur/Nöjesnyheter
- Seriesidan
- Dagens TV
- Vädret

Detta var också en stor glädjekälla, inte en avgrundsbrunn. Det var tidningen som var stadens viktigaste exportvara, förutom sten, och alltid ett hett samtalsämne. Folket i staden trivdes ypperligt med deras vackra tidning. Ingen annan stans fanns en lika funktionell tidning. Den är början på dagen, vännen vid busshållplatsen, eftermiddagens informatör, kvällens underhållare. Alla de här karaktärerna frodades mellan sidorna i stadens tidning. Varje dag. Det finns inte någon stad med en liknande tidning.

Men så en dag stodo däri:

Läsarundersökning

Behövs det en hjälte till?

- 1. Ja
- 2. Nej
- 3. Vet ej

Om Du kryssat i "Ja", fortsatt att läsa på nästa sida
Om Du kryssat i "Nej", fortsatt att läsa från sida 101
Om Du kryssat i "Vet ej", börja om från början

-----Kapitel 5-----
SKUTTAR SNABBT, SKUTTAR SÄLLAN. LÄDER

Från sumpen steg en tjock dimma och genom den trängde fyra quinnor. De var Lankarnasserna, gemål till Den Vredgade Pamfletten. Ikoner från en svunnen tid, hjältar fallna i gudomlig strid. Endast ättlingarna till en mycket gammal familj kan deras ansikten röna. För andra bränns ögonen av en demonisk eld. Dessa gudinnor vidrörde ej marken när de gick. Deras list och kraft gjorde att man dem ej heller kunde röra, om man inte som de var ett med vinden och besatt evig, gudomlig visdom.

Just denna svarta stund hade de väckts ur sin halvdvala för att svara till deras härskare, Hurm, den nämnda vredgade pamfletten som föddes då eken Visnalov klövs i två delar av en blixtnedslåg.

Så de skred mot det kapell där allvetaren höll hov. Där de vandrade sin upphöjda gång brändes marken och tilliggande träd och buskar föll döda ner. Ändock var Lankarnasserna sedda av många som bringare av liv och som några av mänsklighetens förkämpar.

Solen var inne på sin fjärde timma och på väg ner. Snart var det bara månens ljus och den magiska auran som omgav Sapro, Karyon, Gennao och Allos som höll borta det totala mörkret. Men i sinnet vandrade de fyra i ljuset.

FLASHBACK>>>

I lundarna kring Stufvågård och Tvaglid möttes två stridande ätter vid årets nionde fullmåne. Kampen stod mellan Heikkurson och Lifvaralds.

De förstnämnda anklagade Lifvaralds hövdingadotter för häxeri. De senare menade att Heikkursons andra son hade förgripit sig på kvinnor och flickor i deras by.

På båda sidor visste man att anklagelserna stämde så det var en kamp på liv och död för att kunna tysta ner händelserna.

Familjen Heikkurson och deras allierade var långt fler än deras vedersakare och det var tänkt att bli en kort strid utan stora förluster. Men Lifvaralds dotter Eildarhin som var mycket kunnig inom svartkonst hade frambringat åt sin fars kombattanter tre stridsandar.

Så stormade Heikkurson över kullarna. Lifvaralds tog några steg bakåt och gjorde mer plats åt fylgiorna som nu glödde starkt som solen, fast med en glöd som var svart och kall. Lifvaralds blev förskräckt själva men det var inget mot hur Heikkurson kände sig när han kommit tillräckligt nära för att förstå vad som hände. Strax blåste en stark vind över landskapet och himlen blev svart. Blixtnedslåg exploderade och mullret som efterföljde skrämde nästan ihjäl alla närvarande. Det var för sent för angriparna att vända om. Så attackerade då Lifvaralds väsen med furiös och ofattbar styrka. Andarna svepte fram och massakrerade hela Heikkursons här. På bara någon minut fanns det inte en enda levande själ kvar i familjen. Skyarna lade sig till ro och Lifvaralds kunde jubla.

Snart hördes dock på nytt ett kraftigt mullrande från den annars ljusa himlen. Ett högfrekvent ljud kom närmre och närmre och Eildarhins andar började sväva okontrollerat. Människorna backade undan. Då kom blixtnedslåget. Med ett enormt sken och en fruktansvärd smäll exploderade platsen där andarna förut stod. Ett väldigt rökmoln steg från marken och skymde solen.

När oroligheterna än en gång lagt sig gick Lifvaralds fränder mot kratern som bildats. De tittade försiktigt ner och såg något de aldrig kunnat tänka sig.

Där låg tre unga kvinnor iklädda en rött, en blått respektive en grönt skimrande särk. Ingen av åskådarna sade något och man vågade inte kliva ner i gropen. Ingen vågade, förutom Eildarhin.

Hon började släpa de livlösa kropparna som verkade människoaktiga, men alla förstod att det fanns en djupare sanning.

Eildarhin lade kropparna i en triangel, huvud mot fötter, och korsade deras armar över bröstet. Sedan lade hon lite jord på var panna. Hon placerade sig själv i mitten, kröp samman och fyllde sina händer med jord, reste sig upp igen och började sedan besvärja en ramsa av tredje graden, de mest krävande.

Sällan hade det språket hörts som nu Eildarhin brukade.

Länge höll hon på, gestikulerande ömsom mot marken och kropparna och ömsom mot himlen. När hon sent omsider gjorde stopp föll hon till marken av utmattning. Istället reste sig då de före detta andarna, numera av kött och blod varandes kvinnor. De lyfte tillsammans upp Eildarhin och gick till Lifvaralds by där hon fick vård.

Eildarhin sov i fem dagar – och på den tiden hade man byggt en ståtlig stuga till deras nya, gudalika vänner. Det första hon sade när hon öppnade ögonen var:

- "Lever dem? Lever dem, far?"

- "Ja, kära du", svarade Lifvarald som outtröttligt vakat vid sin dotters sida.

Hon återfick snabbt sina krafter och kunde då fortsätta med hennes sysslor i byn.

Ibland gick hon till hennes barn, som folket kallade dem. De lämnade aldrig sin stuga och åt nästan ingenting. Med en korg med örter stegade hon till Skönegid som Lifvarald och Eildarhin döpt den lugna stugan till. Hon öppnade den väldiga dörren och möttes upp av en vän åsyn.

- "Jag är orolig för er. Ni pratar varken med mig eller med de andra i byn. Vi vill att ni skall leva med oss."

- "Vi är inte som er. Vi hör ej hemma här", kom svaret av en isig, nästan ledsen röst. "Du borde inte ha väckt oss."

- "Det är er otäcka öde. Ni blev förkroppsligade när ni övervann faran jag kallade er att bekämpa. Det måste ju betyda något!"

- "Inte det här."

Eildarhin lämnade örtkorgen till de tre och gick därifrån.

Livet gick sin gilla gång under några veckor. På natten under den tionde månen vaknade dock byn av ett sprakande, flammande oväsen. Det var midnatt och borde egentligen vara månklart. Men denna natt lystes himlen upp av väldiga lågor. På taket till brinnande Skönegid stod kvinnorna i sina skirande särkar. När de såg att folk skulle försöka hjälpa de ner ljudade de:

- "Ingrip ej! Vi är ej människor och borde därför inte leva som några. Vi kom till er vid fullmåne och skola tillbaka färdas vid en samma. Räds ej! Vi skola alltid finnas hos er, men vi kan aldrig vara med er som likar. Vi är Lankarnasser och kommer att hjälpa närhelst ni behöva undsättning. Ingrip ej! Vi är på väg hem."

Men Eildarhin kunde inte med att se dessa tre brännas. Hon greps av panik och rusade mot Skönegid och in genom dörren för att sedan komma upp på taket. Lifvarald blev förtvivlad.

- "Nej! Du får inte!" skrek han men snart överröstades han av elden då den flammade upp och stugan blev helt övertänd. Efter det dröjde det inte länge innan Skönegid rasade samman.

Eildarhin gjorde Lankarnasserna följe in i andevärlden och blev en av dem.

Förlusten blev svår för Lifvarald men han fick tillbaka livsglädjen då han fick nya avkommor. Lankarnassernas löfte gick i arv och när faran hotade kom de fyra tillbaka och hjälpte. För varje gång blev de starkare och när tiden var mogen trädde de in i Litos, gudarnas rike. Därifrån såg de allt de ville se och hjälpte alla de ville hjälpa.

Litos hette den äldsta guden och det var han som härskade på denna plats som alltså tagit hans namn. Litos boning var en milslång byggnad där alla som önskade fick ta plats. Det gjorde inte Sapro, Karyon, Gennao och Allos som hade hittat en avskild plats där de trivdes.

En dag kom en man till de fyra. Han hette Hurm och hade tröttnat på Litos så han frågade om han fick bo hos dem.

Hurm hade bott hos Litos i flera århundraden och var dennes bästa vän. Tyvärr blev han på grund av detta utnyttjad som hjälpreda till härskaren och nu hade han alltså brutit denna relation och gett sig av ut i Litos land.

Han var stor och stark och hjälpte kvinnorna och deras gemenskap växte. De fem ingick i ett gudomligt förbund och levde väldigt lyckliga tillsammans.

Eildarhin som nu hette Gennao hade i Litos funnit den tillvaro hon förgäves sökt bland människorna och i hennes egen familj.

Lika lycklig var inte Litos som vredgade över att hans vän hade lämnat Honom, härskaren. Han sände ut tolv av sina beskärmare som lät döda Lankarnasserna och Hurm. Brutalt bragdes de fem om gudalivet och hamnade så i Sviltna, de döda gudarnas kungadöme.

När gruppen vaknade var Syningsmannen redan där. En Valta som hade som uppgift att klassa nyfallna odödliga. Följet fick höra av den sympatiske valtamannen att många likt dem hade hamnat där, i de dystra hallarna, på grund av egentligt oprovocerat svek. Endast ett fåtal levde i Sviltna på grund av egna missgärningar. Syningsmannen visade dem runt och presenterade dem för andra fallna gudar med liknande berättelser. Snart kände de så gott som alla i Sviltna och trivdes faktiskt bättre än i Litos. Och ju mer de trivdes desto ljusare verkade landskapet bli. Förr var de isolerade för sig själva men nuförtiden umgicks de med de andra förvisade belätena. De skålade och åt och lärde av varandra. De skrattade åt andras klumpigheter och beundrades av utförda stordåd.

Men de kunde fortfarande höra människorna. Och gång efter annan begav de sig tillbaka för att frälsa sina tillgivna.

<<<BACKFLASHBACK

De fyra trädde så in i Hurms boning och tröskeln tycktes knarra trots att den ej fanns. De ställde sig framför sin man och frågade vad som stod på.

- "Vad står på, käre make?"
- "Jag har fått känna att en mörkervarelse, kallad Kahf-herhr, vandrar jorden och yr upp densamma. Han vill bringa ondska till människorna."

Likt en förkolnad mask skred de till gärning. Alla fem förutom en. Gissa vem.

En visa så vacker på banken. Och så visste de mer än andra och därför kunde mer än sig men då två är mindre än fyra gick de allesammans och stod. Så heller liknande ur en silvrig vas betitlad, såld men ej gjord och därför missvisande och tvärt förvirrande likt en kaskad ur brasan den blå.

-----Kapitel 6-----
EN BLÅ LAX, TRIMMAD TILL MAX. PLATINA

Aldrig förr hade nejden stupat men en röst hördes förskräckt:

- "Pallra dig, din knate!"

Svaret dröjde, men långt:

- "Jag voro hellre en läst, än sitta eljest."

Vilka personer dessa två röster tillhöra skall ni här få höra till.

Rent elokvent förstod man i alla fall att de besatt elyseisk erfarenhet i eludering och emanerade elitär, emfas språklig elevation. Dock förefall deras tal nu förbytt i elegi. En fadd, idiomatisk idolatri hade lett till ojämförlig idiosynkrasi för menetekel och mementos.

De var handelsresande lingvister som bytt uns mot liv och grus mot Skjar.

Problemet bestod i att hellre vingla än uppvigla.

Skjar, de tre leverfläckarnas och allmogearbarberns stad, hägrade likt fasan.

En alveol hade i denna stund plisserat en resenärs rytmiska gång och fått denne på fall. En plebej kom till undsättning utan pleonasmer och gick sedan sin gilla gång. Detta kunde även lingvisterna i sinom tid göra. Tyvärr tröt dock tår till den grad att trippandet blev helt uteslutet. Som tur var töade nejden igen och vägen återgick till vila. Förvillande nog hade de under tiden de stod stilla och låg färdats likt en transmission för stiftpennor och hade nära nog nått resans mål. Men kunde de vara nöjda med detta mirakel? Svar: Ja, även om resan är halva färden. Desto tydligare blev horisonten när solen gick ner och ingen vågade ett steg till försöka sig på. På så vis fick en grupp handelsresande lingvister läger slå i gräset det grå innan de målet deras kunde nå.

De tävlande gick ut hårt:

Fjord – Vatten – Kemi – Skola – Sova – Natten – Mörker – Ondska – Helvetet – Eld – Element – Rum – Kontor – Chef – Kostym – Skraddare – Tyg – Färg – Öga – Organ – Transplantation – Kirurgi – Snitt – Blommor – Bin – Sommar – Sol – Semester – Vila – Rast – Mat – Husmanskost – Pizza – Ost – Skidbacke – Holmenkollen – Norge – Kungadöd – Likfärd – Olja – Utsläpp – Växthuseffekten – Issmältning – Översvämning – Arken – Religion – Underkastelse – Makt – Diktatur – Vapen – Ryssland – Kommunism – Vänster – Hjärnhalva – Nerver – Stress – Utmattning – Idrott – Boll – Fulleren – Kol – Grill – Korv – Bröd – Bagare – Sång – Instrument – Elektriker – Fas – Skede – En – Bär – Lika – Jämställdhet – Lönereglering – Fattigdom – Brist – Saknande – Skallgång – Vandra – Energi – Solen – Vintergatan – Blixthalka – Bilolycka – Försäkring – Bedrägeri – Kriminalitet – Film – Storproduktioner – Bolag – Sprit – Fylla – Slagsmål – Fängelse – Lås – Dyrk – Vanheden – Kostym

Första rondan till tävlande 2

Platina – Grundämne – Tabell – Statistik – Lögn – Synd – Sju – Magi – Ockultism – Spågumma – Kula – Putta – Stup – Fallskärm – Jägare – Varg – Fullmåne – Tidvatten – Översvämning – Vår – Vivaldi – Italien – Pizza – Turkiet – Semester – Husvagn – Dragkrok – Krocksäkerhet – Docka – Barn – Hö – Ko – Skit – Också – Nä-vars – Filantrop – Frälsis – Gryta – Dopp – Näcken – Gummi – Sula – Fot – Stukning – Rehabilitering – Träning – Värk – Leder – Etta – Hyresrätt...

Någon är bara tvungen att ge upp!

-----Kapitel 7-----
TISTLAR LEVER UTAN ORO I FRID. PROST

The Princess of Ice stood in her castle window, looking out on her domain to be. She had always loved the snow-covered landscapes and she knew the people would accept her as queen and help her reign in this barren land. She was dim in mind though because her being a queen would mean her father had died. She loved her father, The King, and so did the people. But he was old and weak. Many battles he fought as young emperor, to protect his kingdom and to widen it.

It was evening the day The King had commanded his highest ranking officer to light *The Last Fire*. The ancient sign that means the king is soon to leave his body and sit with the other mighty men in *The Hall Of Kings And Knights*, Gido. It was named after the worlds first just king who built it to protect the world from dishonest emperors. Gido was a very powerful man. Still he cared for the really weak ones in his lands.

The Princess remembered the days when she was only a child. She and her parents used to walk up to one special hill, hand in hand through the snow, always cheerful. Those were the happy times. But she did also remember the day, eleven years ago. The sun shone all over the land. Her mother, The Queen, woke her up to go with her parents to the hill and watch the midnight fire of Fay, their closest neighbour land. So they went, hand in hand as ever before, out from the castle and the mighty gate that had stopped many an enemy from entering. The first mile was just a plain, snow-covered meadow. Then they crossed a forest to come to the gigantic pass. It was 60 feet wide and sky-high. This pass was one the three in the massive belt of nature, running through many a kingdom.

The Princess was always amazed by its greatness and they went slowly so she could take a long look at it. After about 140 feet they came out on the other side and a cool wind passed them. They went down the short slope and out on the broad glacier. Finally, on the other side of the glacier, there was the hill. After seven hours of travelling by foot they had come to the top of the hill from where they could watch the distant fire soon to start.

Though its name, The Midnight Fire is lit when the last of the sun is seen, on the same day every year. The King said that the fire of Fay is a symbol of peace throughout the icy lands and that the first was the one the ancestors of Fay and Ice had lit on the wedding day of the royal families' first-born children that time.

And somehow The Queen dies which makes The Princess go sombre and everything.

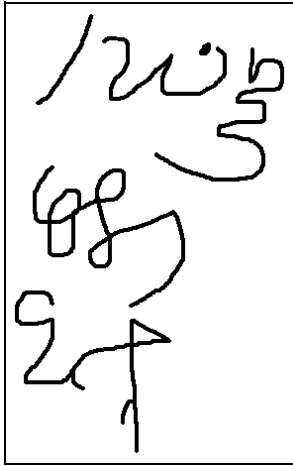
How the story then turns out, is up to you – The Reader – to decide.

I finished it off for you though.

The Princess stepped down from the window, as Queen of Ice.

-----Kapitel 8-----
PRIVAT MILITÄR I EGEN SFÄR. UTSPELAD

Detta är en bild av meddelandet som underrättelsetjänsten nu utreder kring misstankarna om industrispionage och högförräderi.

Det är företaget Desto som slagit larm om att de tror sig blivit infiltrerade. Desto håller just nu på med att utveckla "en revolutionerande produkt för möbelbranschen", men det har länge varit stort hemlighetsmakeri om vad det egentligen handlar om.

VD Mikael Veckle förklarar:

- "Vi arbetar med att framställa en produkt som kommer att revolutionera hela möbelbranschen."

Polisen gick nyligen ut med ett namn på en av de misstänkta personerna, som de även säger har samröre med en terroristgrupp i Närke län.

Skriftlärda och andra experter har fått analysera bilden och man tror sig tro att själva skriften är en form av stenografi, snabbskrift. Utifrån detta har man dragit slutsatsen att personen som skrivit meddelandet kan stenografi.

- "Var det du som 'tappade' lappen när du infiltrerade nästet, Börne?"
- "Ja, sorry!"
- "Nåde dig om de kan spåra någon av oss på grund av det!"
- "Det tror jag inte chefen. Det var bara en teckning jag fick av min dotter."
- "Jag läste i tidningen att experterna säger att det är någon sorts snabbskrift. Är du säker på vad lappen föreställer?"
- "Jag såg när min sexton månader gamla dotter skrev lappen. Det är kladd, inget annat. Det går inte att spåra."

Polisens experter har nu tytt ut texten på lappen. Det sägs stå "Min pappa heter Börne Nielsen". Polisen har nu lagt ut en efterlysning på denna man och tar gärna emot tips från allmänheten.

- "Var det du som 'tappade' lappen när du infiltrerade nästet, Börne?"
- "Ja, sorry!"
- "Det verkar som om de kan spåra någon av oss på grund av det!"
- "Det tror jag inte chefen. Det var bara en teckning jag fick av min dotter."
- "Jag läste i tidningen att experterna säger att det är någon sorts snabbskrift. Och att det står: 'Min pappa heter Börne Nielsen'"
- "Jag såg när min sexton månader gamla dotter skrev lappen. Det är kladd, inget annat. Hur kan de få fram något sådant ur det?"
- "Börne... Bara gå!"

Vad Börne inte fattar är att det är chefen som har tipsat experterna om vad det egentligen inte står. Och när Börne snart lämnar byggnaden blir han erbjuden en dricka som slår ut alla hans minnen från de senaste månaderna och på så vis kan han inte avslöja något komprometterande om chefens organisation.

Polisen har nu funnit den man vars organisation misstänks stå bakom spioneriet.

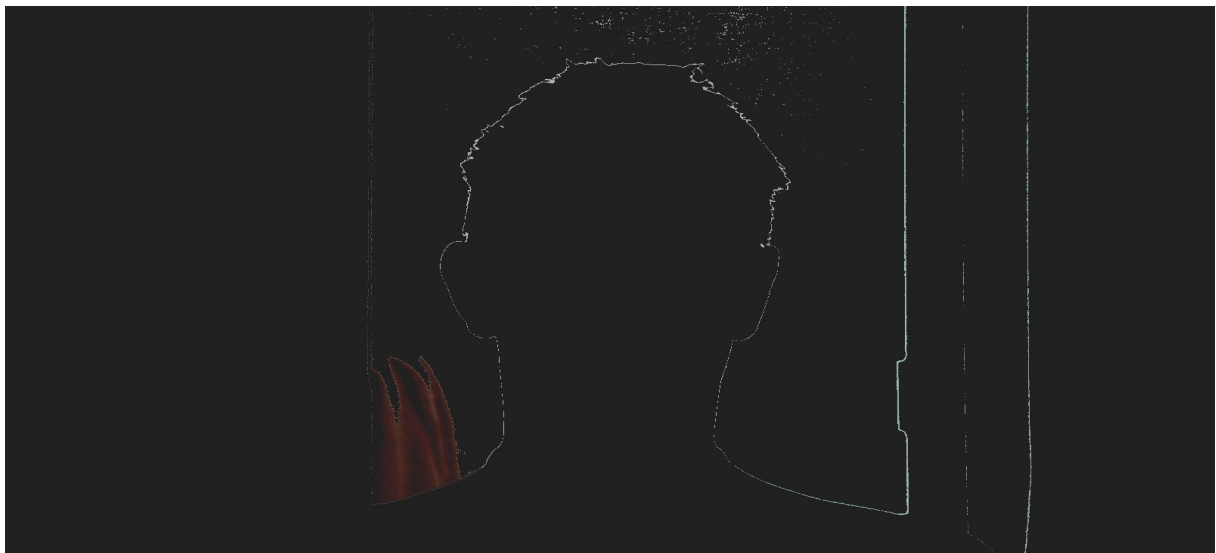
-----Kapitel 9-----
MORDISK ÅTRÅ I EN VISSEN BRUNN. MENY

<Titel>

(En fönsterlucka slår upp. Skatorna i träden blir rädda och flyger iväg. Susanna blinkar försiktigt med ögonen, vaknar.)

(Susanna sätter sig upp i sängen. Tar på sig tofflor – går för att kolla upp ljudet)

- "Varför går jag alltid upp för att kolla efter ljudet? För det första så kan man inte se ljud och för det andra vet jag ju redan att det är fönsterluckan som slår"
- (Mansröst) "Du är en nyfiken jävel helt enkelt!"
- "Hjälp! Vem där?!"
- "Ta det lugnt duvan..." (Mannens siluett syns mot fönstret)
- (Igenkännande) "Frank?! Fan... Ge fan i att skrämmas sådär! Vad gör du här mitt i natten?"
- "Jag behöver någonstans att sova... bara för inatt... snälla...!" (Frank kommer fram ur skuggorna så hans sårade ansikte syns)
- "Men... Vad har hänt? Det är klart att du kan bo här! Det vet du."
- "Jag har hamnat i trubbel. Men jag lovar, jag fixar det imorgon."
- "Vad för trubbel? Vad har hänt?"
- "Det är bäst du inte vet... Men det är inte pengar i alla fall, det kan jag säga."
- "Frank, jag är din syster. Berätta nu"
- "Okej... Kommer du ihåg Impaler?"
- "Din kompis från lekis som skulle ta över världen?"
- "Ja, han... Han gjorde det nyss. Och när motståndsrörelsen kom så skyllde han allt på mig."
- "Men... Det är ju förfärligt!"
- "Ja... Men jag skall fixa det, jag lovar. Jag går till kyrkan imorgon och köper mig fri med ett avlatsbrev. Men det är bara det..."
- "Du har inga pengar...?"
- "Nej, precis."
- "Det är lugnt. Du kan få lite av mig."
- "Låna menar du...? Jag ska betala tillbaka."
- "Nej, jag vann på lotto häromdagen. Jag klarar mig. Hur mycket behöver du?"

-----**Kapitel 10**-----
